

Čís. 16974.

Nesprávné poučení rekursního soudu o přípustnosti dalšího opravného prostředku nemá právního účinku. Třebas rekursní soud vyslovil ve svém usnesení, že jest dovolací rekurs proti jeho usnesení dovolen, jest později oprávněn řešiti otázku přípustnosti podaného opravného prostředku samostatně a odchýlně od právního názoru obsaženého v poučení o opravném prostředku.

(Rozh. ze dne 9. června 1938, R I 712/38.)

Rekursní soud vyslovil ve svém usnesení ze dne 12. února 1938, jímž zvýšil k rekursu mateřské opatrovnice proti usnesení opatrovnického soudu ze dne 29. října 1937 výživné ze zákona nezletilého Otakara N. se 150 Kč na 200 Kč měsíčně, že proti usnesení rekursního soudu je přípustný rekurs k nejvyššímu soudu, který jest podati u soudu první stolice do 15 dnů od doručení. Když však manželský otec podal dovolací rekurs, odmítl jej rekursní soud jako nepřipustný, ježto podle čl. V. č. 2 zák. ze dne 11. prosince 1934, č. 251 a čl. I. zák. ze dne 17. prosince 1936, č. 314 Sb. z. a n. není proti rozhodnutí soudu druhé stolice o výši výživného ze zákona dalšího opravného prostředku.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu manželského otce.

Důvody:

Poučení, kterého se stěžovateli dostalo v usnesení rekursního soudu ze dne 12. února 1938, č. j. R IV 83/38-25 a v kterém bylo vysloveno, že »proti usnesení rekursního soudu jest přípustný rekurs k nejvyššímu soudu, který jest podati do 15 dnů od doručení u soudu první stolice«, bylo potud nesprávné, že podle čl. V. č. 2 zákona č. 251/1934 Sb. z. a n. a čl. I. zákona č. 314/1936 Sb. z. a n. nebylo dalšího opravného prostředku proti rozhodnutí o výši výživného. Udělení poučení o opravném prostředku, které bylo v této části nesprávné, nemělo v zápětí, že usnesení rekursního soudu smělo býti napadeno dovolacím rekuresem v otázce, v níž již dalšího opravného prostředku nebylo, nýbrž nemělo vůbec právního účinku, ježto zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného č. 100/1931 Sb. z. a n. ani nedopouští prohlášení rekursního soudu, že jest dovolací rekurs v té které věci přípustný, třebaže jest podle zákona jinak vyloučen, ani nepropůjčuje nesprávnému poučení o přípustnosti opravného prostředku právní účinek, že opravný prostředek jest pak skutečně přípustný, třebaže jej zákon o základních ustanoveních řízení nesporného č. 100/1931 Sb. z. a n. jinak nedopouští. Nečiní tak zejména ani ve svém § 31, odst. 6, jednajícím o účinku nesprávného právního poučení o opravných prostředcích proti rozhodnutí soudu v řízení nesporném. Byť tedy rekursní soud vyslovil ve svém

usnesení, že jest dovolací rekurs proti němu přípustný, byl oprávněn, aby otázku přípustnosti dovolacího rekursu řešil později samostatně a odchylně od právního názoru v poučení o oprávněm prostředku stěžovateli sděleného. Poněvadž v dovolacím rekursu stěžovatelově jak podle jeho obsahu, tak i podle konečného návrhu šlo jen o výši výživného ze zákona, byl dovolací rekurs ten právem rekursním soudem odmítnut, když jej neodmítl podle § 39, odst. 1, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. první soud.

Čís. 16975.

Neúčinnost rozhodčího výroku lze uplatňovati jak žalobou podle § 596 c. ř. s., tak i námitkou.

K návrhu na povolení exekuce podle výroku vydaného rozsudím povolaným úmluvou stran podle § 577 c. ř. s. nutno připojiti také úmluvu o rozsudím.

(Rozh. ze dne 9. června 1938, R II 181/38.)

Vymáhající věřitelka navrhla, aby jí byla podle výroku rozhodčího soudu, skládajícího se z vrchního rozhodce Jana H. jako předsedy a rozhodců ing. A. a F., a podle výpisu 326/32 z rejstříku ze dne 21. prosince 1937, a podle výpisu 326/38 z rejstříku krajského soudu civilního v B. ze dne 3. února 1938 povolena mobilární exekuce k vymožení vykonatelné pohledávky 245.000 Kč s přísl. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Opírá-li se návrh na povolení exekuce o rozhodčí výrok, vydaný v řízení podle §§ 577 a dalších c. ř. s., nutno k němu připojiti i smlouvu o rozsudím, buď v prvopisu, neb ověřeném opisu jako důkaz, že jest tu skutečně smlouva o rozsudím mezi smluvci uvedenými v rozhodčím nálezu a exekučním návrhu. Rozhodčí výrok jest exekučním titulem jen pro a proti těm smluvcům, kteří ujednali smlouvu o rozsudím. Listinný doklad o tom jest nutnou podmínkou povolení exekuce. V souzeném případě vymáhající věřitelka takovéto listiny nepředložila. Exekuce nemohla proto býti povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Výrok rozsudích povolaných k rozsouzení sporu na základě úmluvy o rozsudím podle § 577 c. ř. s. má podle § 594 c. ř. s. mezi smluvci ovšem účinek pravoplatného soudního rozsudku a jest exekučním titulem podle § 1 č. 16 ex. ř.

Než přes to nelze výrok ten, i když jest opatřen podle § 594, odst. 2, c. ř. s. doložkou pravoplatnosti a vykonatelnosti, co do jeho účinnosti srovnávati plně s pravoplatným soudním rozsudkem. Soudy zřizují